

веднажъ, не, не . . . това бѣше следъ смъртта на стария“. Той ходи за ковчегъ и съ файтонъ го докара. Запетайката се сѣти, че и сега, като се качваше на файтона, поиска да отиде за ковчегъ, но не можеше да си даде ясенъ отчетъ за какво му бѣше той. Той почваше да забравя помисленото преди малко, бѣше въ нѣкакво несвойствено нервно състояние.

Файтонджията спрѣ предъ градината. Запетайката му плати и тръгна.

Вратата бѣше затворена. Отъ дѣсно се чернѣеше водата на езерото и въ нея като огромни факли, треперѣха свѣтлинитѣ отъ електрическитѣ фенери. Запетайката стигна до вратата, побутна я и остана предъ нея въ недоумение. Той я поразклати отново, цѣкна съ езикъ и очудено каза:

— И тази добра, та тука затваряли!“

Но, неотвратимо, мисълта да бѣде при паметника го тласкаше и безъ много да се колебае, сякашъ изпълняваше чуждо внушение, той се прехвърли презъ оградата и се намѣри въ градината. Стори му се че нѣкой извика следъ него и отъ това той се наостри. Тръгна въ сѣнкитѣ на дърветата и отъ тия предпазвания все повече нарастваше тревогата въ душата му. Въ низкитѣ храсти, оживени отъ лунния дъждъ, му се привиждаха дебнещи хора.

Запетайката се движеше безшумно, като прибѣгваше отъ едно засѣнчено мѣсто до друго и се оглеждаше. При завоя на главната алея той се спрѣ. На близка пейка седѣше двойка влюбени, съ притиснати една до друга бузи, прегърнати презъ кръста и унесени въ самозабрава на опиянението. Но и тѣ му се видѣха подозрителни — защо сж толкова приближени единъ до другъ, видѣли сж го и може би си шушнатъ за него. Като